

Тинаш
и
Илюстровани
с іраг
&
Уоунс

Написао и илустровао

РОБ БИДАЛФ

Тинаш
и
Илустровани
град
Џоунс

Превела Звездана Шелмић

 Вулканчић

Београд, 2024.

Физика ФИЗИКА

Силе и кретање

Други Њутнов закон

Резултанта силе =

маса ~~x~~ убрзање

$$F = ma$$

Наслов оригинала

Rob Biddulph

PEANUT JONES AND THE ILLUSTRATED CITY

First published 2021 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan

Text and Illustration copyright © Rob Biddulph, 2021

Права за српско издање © 2024 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-05032-5

За Цоди,
због које се све ово десило

ЧУВОГ

Свет је био бео, као нова празна страница. Огромно плаво небо, прошарано са неколико светлих облака као насликаних, поклопило је завејани предео. Све је било непомично.

Одједном, покрет. Мало, тамно обличје продијало је праволинијску путању преко долине. Била је то некаква животиња, или барем обрис животиње. Нажврљано крзно са четири ноге и репом. Можда пас. Шта год да је било, кретало се са јасним циљем: да побегне од нечег што га је јурило.

Шиљате уши биле су спуштене и притиснуте уз главу док је створење трчало ка групици дрвећа недалеко од путоказа. На сваких десетак корака окретало се и гледало преко рамена црним, преплашеним очима. Време као

да је успорило док се размак између пса и дрвећа смањивао. Сто метара. Педесет метара. Десет метара. А онда... Створење је попут метка улетело у графит-сиви честар.

Десет секунди тишине.

Затим се зачуо звук.

Могли сте га осетити пре него што га чујете – лако, лепршаво осећање негде у стомаку, а потом тихо, дубоко брујање. Постајало је све гласније. И гласније. И гласније. У року од једног минута цела долина је затреперила када је милијарда снежних пахуља почела да вибрира од тог звука.

А онда се на хоризонту појавило огромно, чудовишно, језиво возило...

... у коме Финат сазнаје неке
неочекиване истине

Казнена настава

е смем у свесци за физику да цртам вампирске једнороге који дљују ватру.“

Пинат Џоунс је управо написала ту реченицу по четири стотине деведесет шести пут. Требала су јој добра два сата и добила је велики жуљ на средњем прсту леве руке. Осим наставника – господина Докинса – она је била једина особа која је остала у читавој школи. Подигла је руку. „Наставниче, завршила сам.“

Докинс је подигао поглед са укрштених речи, а у црној бради виделе су му се мрвице чипса, од оне врсте са сирћетом.

„То ћемо тек да видимо, Пернила“, искезио се. Пришао је њеној клупи и почео да листа велику гомилу папира која је стајала пред њом.

Пинат се толико наљутила да је поцрвенела. Мрзела је кад је људи тако зову. Додуше, на њеној крштеници је писало Пернила Ен Џоунс, али сви су је звали Пинат још откад се родила. Заправо, и пре него што се родила. Тата јој је често говорио: „Кад је мама била трудна неколико месеци, на интернету смо пронашли да је беба тада величине кикирикија. Рекли смо: ’Каква Пинат*!’ И тако си постала Пинат.“ Тим именом су је звали сви у њеној старој школи *Мелоди*, али се то очито није могло очекивати од Смртоносаца Докинса.

* На енглеском *peanuts* значи кикирики. (Прим. прев.)

Победоносно је махнуо папирима. „Испунила си тачно тридесет једну страницу формата А4. Пошто на свакој страни може да се напише највише шеснаест редова, једноставном аритметиком долазимо до закључка да си исписала четири стотине деведесет шест од пет стотина задатих реченица. То је 99,2% очекиваног. Као што знаш, од сваког ученика који има среће да похађа *Сениј Хјуберџи*, Школу за озбиљну научну и терминалну математику, очекује се да стопостотно испуни сваки подухват који предузме. Сто. Посто. У овом случају, теби недостаје нула зарез осам посто до достизања циља.“

Негде у оној мрвљивој бради почео је да се појављује пакостан осмех.

„За казну што си покушала да се извучеш са мање рада, сада ћеш не само довршити задатак него ћеш написати још сто додатних реченица. Тако ћу ја имати довољно времена да завршим укрштене речи, да поједем панцероту и стигнем кући на време да гледам *Најслабију карикју*.“

„Али, настав...“

„Нема али, Џоунсова. На посао. Знам какве су све глупости толерисали у твојој ранијој школи, али мораш научити колико је прецизност важна. У *Сениј Хјуберџи*у нема места за неозбиљну креативност. Ни најмање места.“

Роквел Рајли

ад је љутито изашла кроз школску капију, Пинат је угледала високог и витког дечака црне коврцаве косе ошишане у савршену куглу која му се ширила са врха главе; чекао ју је на аутобуској станици. Чим ју је видео, Роквел Рајли се насмешио, устао и добацио јој јабуку.

„Мислио сам да ће ти пријати ужина.“

„Хвала“, уздахнула је, „али стварно ниси морао да чекаш све досад.“

„Ма у реду је. Таман сам мало поновио хемију за то време. Атомска структура је јако занимљива

ствар, да ли се слажеш? Јеси ли знала да када натријум реагује са неметалима као што је хлор, потпуно изгуби спољашњи електрон? Читава електронска љуска око њега просто нестане и не остане ништа. Ни под разно. Никс. Мислим, стварно да се запрепастиш!“

Пинат га је бело гледала. „Буквално немам појма о чему говориш.“

„Добро, добро“, насмешио се Роквел. „Ниси ме преварила. Волиш да то кријеш, али верујем да си паметнија од свих нас осталих заједно. Да ли зато не волиш ово учење у паровима – јер се може десити да случајно одаш колико си суперпаметна?“

Пинат је уздахнула. У *Сениј Хјуберџу* су имали систем учења у паровима, што би требало да помогне новим ученицима да се снађу у школи. Парови треба да се састају сваког дана на по један сат и разговарају о проблемима које нови ученик можда има, али откако су њој одредили Роквела за пара, пре два месеца, он се није одвајао од ње. Ипак, Пинат је увек покушавала да избегне састанке. Чинило јој се да јој је Роквел додељен да би и он имао неке користи, а не само она, јер колико је видела, он у школи није имао ниједног пријатеља. Није била сигурна откуд то, јер је деловао савршено пријатно. Да је трагала за новим пријатељем, свакако је могла и много горе да прође.

Али није трагала за пријатељем и то је било то. Пинат није намеравала да се снађе у *Сениј Хјуберџу*, са паром за учење или без њега, јер, што се ње тиче, свакако неће остати дуго у тој школи.

„Слушај, данас си поново пропустила састанак. Ако ти није zgodно у паузи за ручак, можемо да се нађемо ујутро

пре часова?“ ,предлагао је Роквел, очију пуних наде. „Можда сутра? Не желимо да упаднемо у невољу због новог пропуштања, зар не?“

Поново је уздахнула. Знала је да он неће одустати док она не пристане, па је пристала.

„Добро. Ако мора.“

„Стварно? Сјајно!“ Роквел је сав синуо. „Могу, овај, да дођем код тебе око осам, добро? Улица Мелоди, је ли тако?“

„Да“, поново је уздахнула. „Број осамдесет.“

Нерис и велики ауто

ног часа кад је Пинат загризла јабуку, у улицу је скренуо огроман сребрни ауто затамњених прозора који је убрзао ка њима.

Пинат и Роквел су нагонски стали мирно кад се ауто зауставио. Задњи прозор се спустио и појавило се лице које је Пинат добро познавала.

„Бао, душо.“

Пинат се насмешила. Била је то Нерис, асистенткиња њене маме у рачуноводственој фирми. Пинат се допадала. Она је једина од свих са маминог посла разговарала са њом као са нормалном особом, а не као са бебом.

Пинат није имала појма колико Нерис има година. Коса јој је била кратка и светлољубичаста, што аутоматски значи да има преко седамдесет, али на лицу није имала

бора, осим неколико сасвим малих у угловима очију. Боре смејалице. Нерис се много смешила.

„Мама ме је послала да те доведем. Школа јој је послала поруку да си добила казнену наставу, и ето мене. Да ли се и теби чини да ти наставници стално закерају око нечега?“

Нерис је отворила врата.

„Хајде, душо, жудим за шољом чаја. Пожури, упадај овамо, па ћемо стићи у фирму брже него што би могла да кажеш престолонаследниковица.“

Следећег тренутка Нерисине бледоплаве очи су приметиле у Роквела.

„Да ли твој мали друг жели да га одвеземо некуда?“

„О-овај“, замуцао је Роквел, „х-хвала вам, али не треба, госпођице... госпођо... Ваша висости. Имам скејтборд.

Видимо се ујутро, Пинат.“ Журно се окренуо и похитао низ улицу.

„Баш је сладак“, рекла је Нерис док је Пинат улазила. „Драго ми је што си коначно стекла пријатеља у *Сениј Хјуберију*.“

„Роквел ми није пријатељ. Само је љубазан са мном јер су му тако наредили, а он неће да упадне у невољу. А осим тога, ја *не желим* да стекнем пријатеље у *Сениј Хјуберију*.“ Осетила је да су јој наврле сузе. „Реч пријатељи подразумева да ми је тамо лепо и да желим да останем. А ја дефинитивно

не желим да останем.“ Погледала је кроз прозор. „Уосталом, није ни важно. Тата ће се ускоро вратити кући. Он ће све средити са мамом, а онда ћу моћи да се вратим у моју школу, у *Мелоди*.“

Нерис се намрштила. „Драго моје дете, не заборави да те је мама послала у *Сениј Хјуберџи* зато што жели оно што је најбоље за тебе. Она те воли. Немој да одустанеш од ове школе, бар засад, душо. Ствари увек могу да се промене.“ Потом се обратила човеку за воланом. „Идемо, Хамонде...“

4

Цедуљице из ужине

Пинат је било тешко да речима опише колико јој недостаје тата. Нестао је пре годину дана, а она је од тада сваког тренутка силно желела да он уђе у собу, зграби је и јако, јако загрли. Сваки пут кад би чула да звони телефон или да се отварају врата, напола је очекивала да ће то бити он. Сваки пут кад није био он, изнова је осећала бол његовог одсуства. Пинатин тата је био уметник, као она. Тачније, сликар. И био је добар у томе – или је барем Пинат мислила да јесте. Од њега је наследила дар за цртање и уметност стварања. Он је био њен јунак. Волела је да седи у малом светлом стакленику у задњем делу куће који је тата

користио као атеље. Унутра је владао хаос, али је увек било
веома занимљивих ствари: полупразне тубе боје, старе
шоље пуне четкица за сликање, таблице боја залепљене
селотејпом за зидове, дрвене луткице које се могу наме-
штати у разне позе, штафелаји свих могућих величина,
али најбоље од свега биле су слике расуте по целом атељеу.

Неке су биле готове, неке напола довршене, а неке су
изгледале као да су завршене, само што су у последњем
тренутку шкартиране. Мада их је Пинат
све волела, највише је волела пра-
зна платна. Слике које тек треба
да настану. У њима је било
нечег магичног. Кад год би
угледала чисто бело простран-
ство, знала је да ће га њен
тата ускоро претворити
у нешто више. У не-
што ново. Сматрала
је да је веома срећна
што има оца који уме
да створи лепоту
ни из чега.

А ту су биле и самолепљиве цедуљице.

Када је била мала, Пинат је јако страховала од одласка из вртића и поласка у школу. У вртићу је била само пре подне, а у школи ће остајати по цео дан. Ужасавала се тога. Знала је да ће јој недостајати дивна поподнева која је проводила са татом и плакала је недељу дана унапред. Родитељи су се јако забринули.

„Имам идеју“, рекла је мама дан пре него што ће Пинат кренути у школу. „Шта ако ти тата сваког дана нацрта малу слику на самолепљивој цедуљци и стави је у кутију за ужину? Тако ћеш имати шта да очекујеш цело преподне, и о чему да размишљаш цело поподне. Мислим да би ти то стварно помогло.“

И ето, тако је основана Пинатина колекција цедуљица из ужине. Тата би је сваког дана нацртао нешто на квадратићу од жутог папира и сакрио то између сендвича, јогурта и чоколадице. Сваког дана Пинат је једва чекала да види шта ће добити. Он је цртао њене омиљене ликове из књига, ТВ емисија и филмова,